

Ένα παιδί που στερήθηκε την παιδική του ηλικία

Του **ΜΟΥΡΑΝΤ ΑΓΙΕΝΤ**

Τα παιδιά δεν είναι τόσο αδύναμα όπως νομίζετε. Το παιχνίδι δεν είναι η μόνη τους ασχολία, αλλά μπορούν να προσφέρουν πολλά στην κοινωνία για το μέλλον της. Ειδικά όσα παιδιά γεννήθηκαν στον πόλεμο. Ξέρετε πόσα παιδιά στη σημερινή εποχή έχουν γίνει ανάδοχοι των οικογενειών τους; Πόσα παιδιά βρίσκονται πια μακριά από τις οικογένειές τους, μόνο για να επιβιώσουν; Πόσα από αυτά τα παιδιά έχουν χάσει τους γονείς τους, έμειναν ορφανά και σήμερα καλούνται να γίνουν ανάδοχοι των μικρών αδερφών τους; Επίσης, πόσα παιδιά υποχρεώνονται να σηκώνουν τα όπλα και να πολεμούν παρά τη θέλησή τους; Τα παιδιά της σημερινής εποχής δεν είναι απλά παιδιά, αλλά άντρες, μαχητές και ανάδοχοι των οικογενειών τους.

Θα σας πω την ιστορία της παιδικής μου ηλικίας: Είμαι ένα παιδί που δεν γνώρισε ποτέ τι σημαίνει παιδική ηλικία, όμως δεν έχασα την ελπίδα ούτε μια στιγμή, παρά τις δύσκολες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες τις οποίες βίωσα. Γεννήθηκα σε ένα μικρό χωριό στην ύπαιθρο του Qamishli (Khirbet al-Thib). Δεν έμαθα ποτέ τι σημαίνει παιχνίδι, τι σημαίνει χαρά και ακόμη δεν γνωρίζω τι σημαίνει παιδική ηλικία, λες και έχω γεννηθεί σε λάθος εποχή.

Είμαι πια ο νεαρός που με ανάγκασαν η ζωή και ο πόλεμος να εργαστώ από τα δώδεκά μου, για να συντηρήσω την οικογένειά μου, πηγαίνοντας ταυτόχρονα στο σχολείο.

Θυσίασα τα παιδικά μου χρόνια για τον πατέρα μου, τη μητέρα μου και τα αδέρφια μου, γιατί ο πατέρας μου, που εξασφάλιζε την κάθε μας ανάγκη, έμεινε χωρίς δουλειά λόγω του πολέμου στη Συρία. Εχω δύο ανάπηρα αδέρφια, για τα οποία έπρεπε να εξασφαλίζω ό,τι χρειάζονται, και έναν τρίτο αδελφό που αγνοείται από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος, για τον οποίο δεν γνωρίζω κανείς τίποτα. Είμαι ο μόνος που βοηθά και στηρίζει την οικογένεια, αν και είμαι ο νεότερος από όλους.

Έπρεπε να κρύψω τα δάκρυα, τη θλίψη μου και να θάψω για πάντα την παιδική μου ηλικία.

Έπρεπε να το κάνω για τον πατέρα μου, τη μητέρα μου και τα αδέρφια μου, ώστε να μην πέσουν στην ανάγκη κανενός.

Εκανα όλες τις δουλειές που ήταν διαθέσιμες, πήγαινα στο σχολείο το πρωί, δούλευα το μεσημέρι και μελετούσα τη νύχτα.

Ακριβώς έτσι ήταν η ζωή μου, ξέχασα ότι ήμουν παιδί και το μόνο που ήθελα ήταν να βλέπω το χαμόγελο στα πρόσωπα των δικών μου και τα κατάφερα παρά τον κόπο και τις δυσκολίες.

Ήμουν χαρούμενος, αλλά ο πόλεμος και η μοίρα δεν με άφησαν να χαρώ έστω και μια τέτοια ζωή. Ο πόλεμος με ανάγκασε να πάρω την απόφαση να φύγω από τη χώρα μου και να αφήσω πίσω την οικογένειά μου σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες. Και έτσι, έφυγα στην ηλικία των δεκαπέντε ετών.

Αποφάσισα να πάω στην Τουρκία. Ολοι γνωρίζετε πως ο μόνος τρόπος για να το κάνει κανείς είναι να ταξιδέψει παράνομα.

Ακολουθούσα ατέλειωτες διαδρομές, που δεν γνωρίζω κανείς αν θα πεθάνει ή θα ζήσει κατά τη διέλευσή τους. Εκανα τρεις αποτυχημένες απόπειρες για να περάσω στην Τουρκία και τις τρεις

με τα πόδια. Περπατούσαμε 6 με 8 ώρες καθημερινά, αλλά οι Τούρκοι στρατιώτες μάς έπιαναν κάθε φορά. Χρησιμοποιούσαν βία εναντίον μας, μας χτυπούσαν και ύστερα ακολουθούσε η απέλαση πάλι στη Συρία.

Την τέταρτη φορά κατάφερα να περάσω στην Τουρκία, αλλά η Τουρκία δεν ήταν το τέλος της διαδρομής. Έπρεπε να συνεχίσω μέχρι να φτάσω στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, όπου για άλλη μια φορά έκανα δύο προσπάθειες να περάσω με τα πόδια, αλλά οι Ελληνες στρατιώτες μάς έπιαναν και μας έστειλαν πίσω στην Τουρκία.

Κοιμόμασταν στα δάση, τρώγαμε έντομα και περνούσαμε ατέλειωτες νύχτες στο κρύο και κάτω από τη βροχή! Κρυβόμασταν σαν αρουραίοι στις τρύπες, κάτω από τα δέντρα. Ήμασταν σαν τα εμπορεύματα που τα παζαρεύουν πωλητές και αγοραστής. Οι διακινητές έλεγαν ο ένας στο άλλον: «Πόσο παίρνεις για το κομμάτι;». Εμπορεύονται τις ανθρώπινες ζωές όπως τα ζώα.

Στο τέλος δεν είχα άλλη επιλογή από τις «βάρκες του θανάτου» και έτσι αποφάσισα να επιβιβαστώ σε μία για να φτάσω στην Ελλάδα. Ό,τι και να σας πω γι' αυτή τη βάρκα δεν πρόκειται να αισθανθείτε εκείνο τον φόβο και τη φρίκη που

Μουράντ Αγιέντ

Ο ΜΟΥΡΑΝΤ από τη Συρία είναι ντροπαλός και επιλεκτικός. Όταν όμως αποφασίσει να μιλήσει ή να γράψει, μεταμορφώνεται σε έναν χείμαρρο λέξεων, φράσεων και ιδεών που κανείς δεν μπορεί να σταματήσει.

ένιωθα, γιατί άλλο να το ακούς και άλλο να το βιώνεις αργά και βασανιστικά.

Ήταν μια παγωμένη νύχτα, γύρω στα μεσάνυχτα, ήμασταν περίπου 25 άτομα σε μια μικρή βάρκα, το μήκος της οποίας δεν ξεπερνούσε τα τέσσερα μέτρα, ανάμεσά μας υπήρχαν πολλές γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι.

Ανεβήκαμε στη βάρκα, εκείνη τη στιγμή δεν σκεφτόμασταν την Ευρώπη ούτε την καλύτερη ζωή, αλλά τον θάνατο, τίποτα άλλο.

Ξεκίνησε η βάρκα να διασχίζει τη θάλασσα και δεν ήταν ταξίδι δύο ή τριών ωρών, αλλά κράτησε 6 συνεχόμενες ώρες, όπου ήμασταν συνέχεια στη μέση της θάλασσας και το μόνο που βλέπαμε γύρω μας ήταν τα σκοτεινά και φονικά νερά της. Της ίδιας θάλασσας που κατάπιε χιλιάδες ανθρώπους που επιχείρησαν να τη διασχίσουν πριν από μας.

Κρατούσα το χέρι ενός μικρού κοριτσιού, που ήταν μόλις τριών ετών, και δεν θα ξεχάσω τα λόγια του, όταν μου είπε: «Θεέ, φοβάμαι». Δεν ξέρω πώς γνώριζε τον φόβο! Της είπα: «Κλείσε τα μάτια σου, μικρή μου, και προσευχήσου στον Θεό να μη μας συμβεί κακό μέχρι τις 6 το πρωί». Ευτυχώς, φτάσαμε στην Ελλάδα ασφαλείς μετά από 6 ώρες ταξιδιού στη φονική θάλασσα, αλλά ο δρόμος δεν τελειώνει εδώ.

Αγαπώ πάρα πολύ την Ελλάδα αλλά, λυπάμαι που το λέω, δεν μπορώ να ζήσω σ' αυτήν, όσο η οικογένειά μου βρίσκεται ακόμη σ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση και χρειάζεται τη στήριξή μου. Επίσης, η ζωή στην Ελλάδα έχει γίνει πολύ δύσκολη.

Αυτή είναι η ζωή των παιδιών της Συρίας, του Αφγανιστάν, του Πακιστάν, του Ιράκ και όλων των χωρών που υποφέρουν από τον πόλεμο. Είμαστε τα παιδιά του πολέμου. Δεν γνωρίσαμε ειρήνη και δεν ζήσαμε την παιδική μας ηλικία. Μπορεί να είμαστε μικροί στην ηλικία, αλλά ο πόλεμος μας έκανε να φανούμε και να είμαστε μεγαλύτεροι απ' ό,τι είμαστε πραγματικά.

Ελπίζω να με ακολουθήσει η οικογένειά μου εδώ και εύχομαι να ξανασμίξει το κάθε παιδί σύντομα με την οικογένειά του.

Ήμασταν σαν τα εμπορεύματα που τα παζαρεύουν πωλητές και αγοραστής. Οι διακινητές έλεγαν ο ένας στο άλλον: «Πόσο παίρνεις για το κομμάτι;». Εμπορεύονται τις ανθρώπινες ζωές όπως τα ζώα